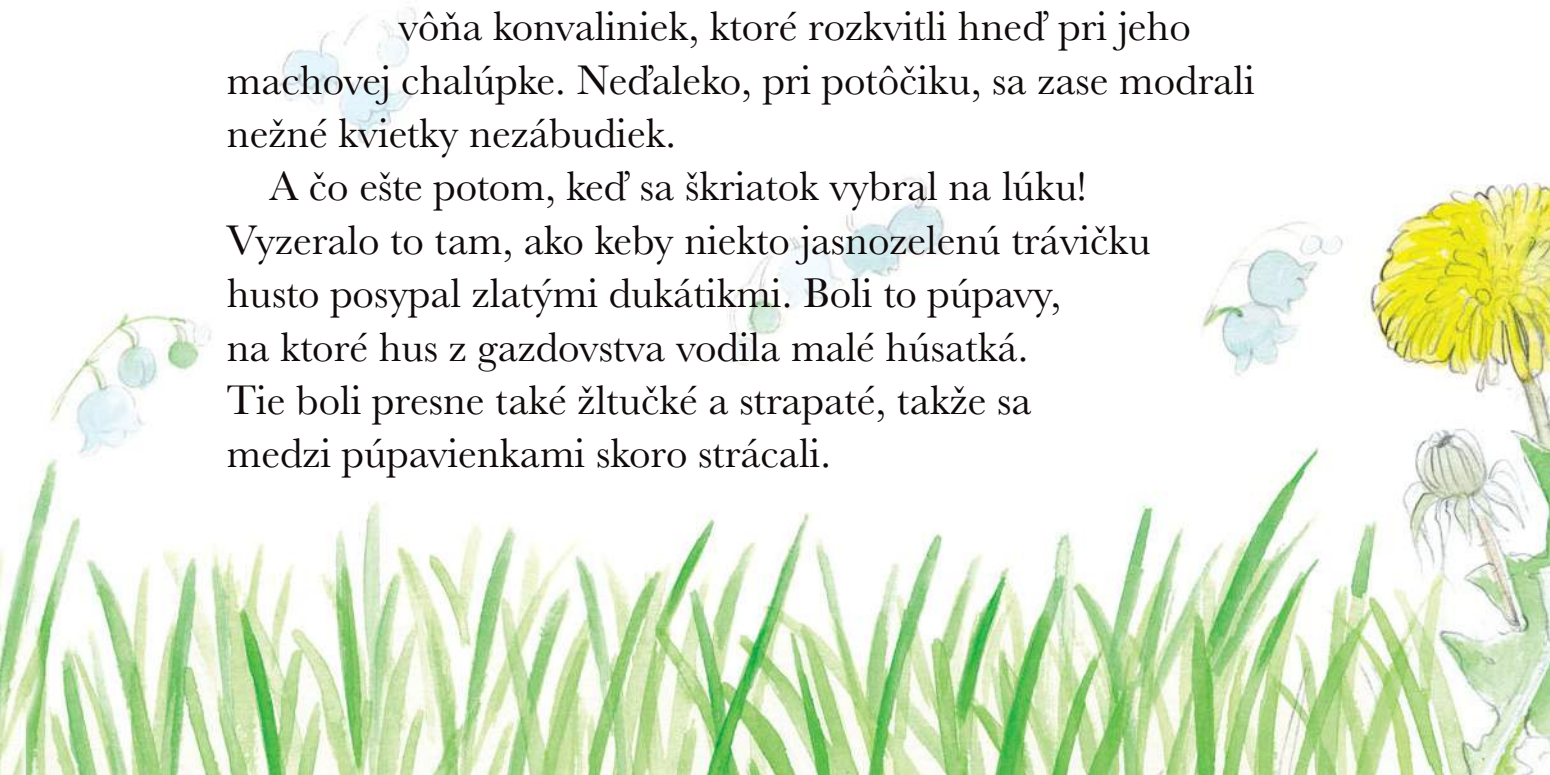

V máji kvitne
veľa stromov, kríkov
i kvetníek. Škriatok Rozum-
briadok sa tých farieb a vôní nemohol
nasýtiť. Vstával skoro, lebo aj slniečko
sa teraz prebúdzalo zavčasu.

No okrem hrejivých lúčov budilo
Rozumbriadka ešte niečo – opojná
vôňa konvalíniek, ktoré rozkvitli hneď pri jeho
machovej chalúpke. Neďaleko, pri potôčiku, sa zase modrali
nežné kvietky nezábudiek.

A čo ešte potom, keď sa škriatok vybral na lúku!
Vyzeralo to tam, ako keby niekto jasnozelenú trávičku
husto posypal zlatými dukátkami. Boli to púpavy,
na ktoré hus z gazdovstva vodila malé húsatká.
Tie boli presne také žltučké a strapaté, takže sa
medzi púpavienkami skoro strácali.

„Hádam nenapadal sneh!“ zľakol sa škriatok Rozumbriadok, keď uvidel, aké sú trnkové kríky na kraji lúky biele.

„Ale choď, ty motovidlo!“ smiali sa mu trnky. „Hoci v máji niekedy naozaj ešte napadne sneh, už je ho len trošička, ktorá sa hneď roztopí. Biele sme preto, lebo kvitneme! A svojou vôňou lákame včeličky, aby naše kvety opeľovali, vďaka čomu máme v jeseni veľa plodov.“

„Pozor, to je včela!“
napomenula mačka
jedno z mačiatok. Chňaplo
totiž po včeličke, ktorá si
jeho strakatý kožušok pravdepodobne
pomýlila s nejakou pestrofarebnou kvetinkou.

„Včela by vás mohla poštipať a to bolí,“ varovala mačacia
mama svoje deti. „Pozrite sa! Tam je úl a ten si včielky chránia.
Radšej sa teda úlu zďaleka vyhňte, lebo včely sa už skoro budú
rojiť a vtedy sa im nikto nesmie pliesť do cesty.“

Škriatok Rozumbriadok si pomyslel, že ani on nestojí o včelie
žihadlo, a radšej záhradu opustil. Pobral sa na lúku, ale aj tam
bolo plno bzukotu. I sem prilákala záplava kvetov
včely. A nielen tie. Boli tu aj čmeliaky, ktoré
si vyberali ružovo i bielo kvitnúcu
ďatelinu.

Čmeliakom chutí
sladká šťavička vnútri
drobných kalíškov. A to
je dobre, lebo iba ony majú
taký dlhý sosáčik, že môžu opeľovať
ďatelinu. Včielky sa do jej kalíškov nedostanú.

Rozumbriadok sa čmeliakov nebál. Vedel,
že nikomu neublížia. Kvokol si a začal v ďateline
hľadať štvorlístok pre šťastie. Čoskoro medzi
mnohými trojlístkami skutočne jeden
našiel. Odtrhol ho a tešil sa, že bude
mať šťastie.

„Veď ja ho vlastne ani nepotrebujem,“
povedal si po chvíľke. „Ja mám šťastia vyše
hlavy – od rána do večera každý
deň. Čo keby som ten
štvorlístok daroval
niekomu, kto šťastie
potrebuje?“

V septembri sa dni začali krátiť a škriatok Rozum-
briadok ráno vstával skôr ako slniečko. Rád chodil už
za svitania do lesa na huby. V lete si ich nenazbieral
dosť na to, aby mu sušené vydržali na celú zimu. Vedel,
že pravá hubová sezóna sa začína až v septembri.
Zvlášť keď poprší. Preto sa vraví: „Rastie ako huby
po daždi!“

Najviac húb rastie v čase, keď mesiac dorastá, to znamená, že sa jeho kosáčik stále rozširuje a má tvar písmena D. Hovorí sa, že „mesiac dúva“. To trvá tak dlho, kým nenastane spln – vtedy je mesiac na nočnej oblohe okrúhly ako koláčik. A potom zase začne ustupovať – zmenšuje sa do čoraz užšieho kosáčika, ktorý vyzerá ako písmenko C. Vtedy sa hovorí, že „mesiac cúva“. V tom čase rastie húb menej.

Teraz však mesiac dorastal, počasie bolo vlhké a teplé práve tak, ako sa hubám páči. A preto ich bolo v machu i v lístí pod stromami dosť nielen pre škriatka, ale aj pre slimáky, veveričky, zajace a srnky, skrátka pre každého, kto ich má rád.

Na Štedrý deň vstal škriatok Rozumbriadok zavčas rána. Čakala ho kopa práce! V komôrke, v pivničke aj na povale zháňal dobroty pre obyvateľov lesa. Už dávno mal vyhliadnutý krásny smriečok na ozdobenie. Vybral taký, ktorý je hlboko v lese, aby sa tam zvieratká nemuseli báť a mohli si v pokoji a bezpečí pochutnať na vianočnej nádielke.

Kým škriatok všetko ponosil k stromčeku, už sa zmrákal. Na smrekové vetvičky rozvešal oriešky, sušené ovocie, kúsky mrkvy a repy i čerstvé jabĺčka, ktoré mal od jesene uložené v pivničke. Okolo stromu rozložil otiepky sena, kôpky žaludov a gaštanov, hrste hrachu, šošovice i obilia. Medzitým sa celkom zotmelo a na nebi sa ukázali hviezdičky.

„Ktovie, či sa objaví aj kométa so žiarivým chvostom,“ uvažoval Rozumbriadok. „Tá, čo kedysi dávno ukázala pastierom aj trom kráľom z východu cestu do Betlehema, kde sa narodil Ježiško.“

Ale kdeže! Kométy sa na oblohe objavujú len vtedy, keď samy chcú – nie práve na Štedrý večer, keď by sme si ich želali vidieť, aby sme sa aspoň na chvíľu vrátili do čias toho čarovného betlehemskeho príbehu...

